LOCUL PRĂBUŞIRII

— “Crash Site” 1997 —

de Timons Esaias

Traducerea: Monica Dumitriu

Când viscolul îl surprinse singur pe acea parte a muntelui, la aproape 2500 de metri altitudine, Lambert îşi dădu seama că stătuse prea mult.

În mai puțin de o jumătate de oră, soarele se transformase în ninsoare deasă. Cu gândul la şansele de a-şi menține poziția, vremea nu reprezentase o prioritate. I se spusese să fie atent spre vest, căci se apropia iarna, dar treburile îl prinseseră pe creasta de est. Acum furtuna îl lovea dintr-o parte.

Îşi petrecuse ziua încercând să desluşească locaşuri din munte care, cu patru mii de ani în urmă, ar fi putut reprezenta popasuri. Acum încerca să găsească propriul loc de popas, pe care şi-l stabilise doar cu câteva ore înainte. Încerca să-şi salveze viața.

Temperatura scăzuse amenințător, la două minute după ce norii începuseră să se strângă deasupra crestei. Plecat doar în pantaloni scurți, începu să simtă răcoarea care îl trezi rapid din reveria speculațiilor arheologice. Îşi verifică trusa cu instrumente, observând uimit cum lichidul termometrului cobora vizibil. Presiunea barometrică rămăsese extrem de scăzută încă de dimineață. Îşi scoase puloverul din sac, acelaşi pe care îl purtase în Tibet, şi-l trase peste cap, cu mişcări încă lente. Apoi porni cu paşi iuți spre locul de popas, care se afla la aproximativ cinci kilometri în urmă, dacă ținea cont de marcaj.

Acum bătăile inimii i se acceleraseră supărător de mult şi trebuia să respire pe gură. Urcuşurile şi coborâşurile îi solicitau articulațiile. Adierile răcoroase care îi atingeau picioarele îl făceau să tremure şi să renunțe la paşii mari, regulați.

După numai un kilometru şi jumătate temperatura ajunsese la zero grade, cerul se schimbase într-un albastru-negru urât şi rafale de fulgi de zăpadă loveau printre copaci. Pe la jumătatea drumului, ninsoarea îl împiedică să mai vadă cortul al cărui portocaliu strident era inutil în astfel de condiții. Când mai avea de parcurs doar vreun kilometru şi jumătate trebui să se oprească şi să-şi pună şi celelalte două cămăşi şi a doua pereche de mănuşi: toate hainele pe care le avea. Termometrul ajunsese la minus, barometrul era în scădere şi vântul se înteți se. Aruncându-şi sacul pe umăr, observă că urmele deja îi dispăreau.

După zece minute pierduse marcajul.

Zăpada moale şi pufoasă continua să se depună cu repeziciune. Vântul stârnit cobora drept spre poalele muntelui, trecându-i prin haine, înghețându-i partea stângă a feței. Putea să vadă doar la un metru în față, uneori şi mai puțin, şi era tot mai greu de spus dacă urca sau cobora. Zăpada se depunea în troiene lângă trunchiurile copacilor, modificând unghiurile față de sol. Disperat, încerca să se ghideze după direcția vântului, lăsându-şi partea stângă expusă şi sperând că astfel va reuşi să continue să meargă paralel cu creasta.

După câteva minute intră în defileul care trecea prin locul de popas C. Fața îi devenise ca o mască, iar brațele şi picioarele începuseră să-i

amorțească. Nu mai simțea sacul pe umăr şi nu-şi putea da seama dacă se afla mai sus sau mai jos față de locul de popas. Hotărî să urce, pentru că dacă întâi ar fi coborât, probabil n-ar fi avut apoi puterea să urce înapoi.

Se felicită că putea să mai gândească în asemenea condiții. Acest gând îi trecea mereu prin minte. Iar şi iar. Câtă isteține! Câtă isteține!

Totuşi, direcția era greşită şi el ajunse lângă stânca abruptă de unde începea defileul. Ezită, neputându-se hotărî ce să facă. Gândurile i se învălmăşeau prin minte. Cum ajunsese stânca aceea în drumul lui?

Era în dilemă.

Bâjbâind timp de câteva minute, o nehotărâre desprinsă dintr-un coşmar, se hotărî să se întoarcă spre defileu. Stâncile expuse eroziunii erau complet acoperite de zăpadă; doar diferența de înălțime dintre copaci şi arbuşti marca drumul. Vizibilitatea scăzu până ce putu să mai vadă doar la trei sau patru copaci în față; dorea să iasă din defileu, enervat de dificultatea mersului pe lângă stâncile ascunse.

Întunericul îl trăgea la somn şi ochii lui, mijiți de frig, se închideau tot mai des şi mai mult. La un moment dat îi deschise brusc, dându-şi seama că nu mai putea vedea defileul. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut, decât să o ia la vale poticnindu-se, cu vântul care bătea din spate, luptându-se cu moleşeala. O pauză scurtă părea a fi o idee bună, totuşi.

Ar fi trecut chiar pe lângă cort, dacă nu s-ar fi lovit de frânghia de rufe întinsă de-a latul luminişului.

După zece minute, primusul îndepărtase răcoarea din cort. Degetele amorțite şi fața aproape sloi îl usturau, semn că nu degeraseră. Pe când se străduia să-şi prepare o cacao fierbinte, îşi dădu seama că ziua deja trecuse, deşi orele nu erau înaintate.

Zăpada se troienea în jurul cortului, îngropându-l şi blocând temporar gura de aerisire. Asta însemna sfârşitul sezonului de săpături. Şi al străduniei sale de a şi menține poziția. Al carierei lui.

Din când în când, deschidea fermoarul clapei superioare şi peria zăpada acumulată deasupra. Nu era nimic de făcut contra omătului care se aduna în mormane pe părțile laterale şi care ajunsese la o înălțime de aproape un metru. Cea mai mare parte a timpului, continua să-şi privească hainele care se uscau şi să-şi limiteze eforturile. Bău cafea, dar îi lipsea voința să citească sau să deschidă radioul.

A treia oră începu cu o huruială neregulată, vocea amenințătoare a unei avalanşe, încetă, apoi reveni mai tare şi mai aproape. Nu era o avalanşa, ci un tunet. Furtuna părea să aibă tot arsenalul.

Începu să se simtă din nou cuprins de spaimă, ca şi după-amiază. În cortul îngropat deja în zăpadă, numai imaginea unei avalanşe îl putea îngrijora. Copacii scârțâiau cu zgomot în bătaia vântului - ramurile trosneau sub greutatea primei zăpezi - sugerând posibilitatea unei morți subite. Dacă adormea şi gura de aerisire era astupată de ninsoare?

Simțindu-se dintr-o dată singur şi din nou vulnerabil, gândurile i se

întrerupseră brusc la auzul unui sunet ce părea vibrația unei corzi de pian rupte.

Ar fi trebuit să recunoască zgomotul, pentru că odată stătuse într-un muzeu situat pe un vârf de deal într-o zonă bântuită de furtuni. Clopotnița muzeului era punctul cel mai înalt pe o rază de câțiva kilometri în jur, iar paratrăsnetele erau folosite în mod constant, totuşi nu auzise sunetul de carte de telefon sfâşiată care precede o lovitură iminentă. Preludiul unei lovituri exact deasupra capului este plesnitura puternic disonantă a unei sârme.

Încă se mai întreba unde ar putea fi pianul, când bubuitura unui tunet mătură în plină forță versantul, asurzitor şi copleşitor, făcând să cadă acoperitoarea peste lampă şi scufundând cortul în întuneric. Cu urechile țiuindu-i, se gândi, dezmeticit:

— Oh… Aşa e… Fulgere!

Bâjbâi după lampă şi închise gazul. După ce găsi bricheta, se hotărî să aerisească interiorul şi verifică dacă furtuna nu distrusese ceva, înainte de a aranja acoperitoarea cortului.

Deschise fermoarul clapei, cât să scoată capul şi aruncă o privire în jur. Întunericul de smoală era străpuns la intervale de câteva secunde de lumina orbitoare a fulgerelor ce luminau tot versantul şi culmea învecinată pe o lungime de zece kilometri, încă mai fulguia, dar în aer plutea liniştea caracteristică sfârşitului de furtună. Nu putea vedea nici o stricăciune în jur, deşi arunca priviri sfredelitoare la fiecare sclipire de fulger.

Nu se simțea miros de ars în aerul proaspăt şi încărcat cu electricitate, aşa că presupuse că trăsnetul lovise stâncile undeva mai sus.

Tocmai închisese clapa, când l-a zărit.

O sclipire de fulger incendie fundalul de nori şi un avion țâşni în aerul pur, îndreptându-se spre sol; era un avion mare, un 747 sau un Airbus. Păru că are doar o uşoară deviere înainte să se izbească de panta muntelui şi să se fărâmițeze în bucăți, părți din fuselaj rotindu-se şi risipindu-se în toate direcțiile. Se zăriră câteva scântei, sau poate semnalizatoare luminoase, dar nu se vedeau flăcări.

Rămăsese privind îndelung spre acea parte a muntelui, cam o jumătate de minut, surprinzând sclipiri intermitente la locul accidentului, când un gând îl străfulgeră.

— La naiba! spuse el, simțind nevoia să spună ceva. Iată-mă în fața faptului împlinit!

Se înfioră, simțind în acelaşi timp o puternică dorință ca vreo zeitate să dea timpul înapoi, să reia acel moment şi să lase avionul să treacă lin pe deasupra crestei şi să ajungă acasă.

În loc să i se împlinească dorința, un fulger izbucni ca o suliță în zig-zag dintr-un nor în mişcare şi lovi sftrâmăturile, apoi altul, şi altul, şi încă unul. Totuşi, încă nu se vedeau flăcări, iar luminile abia perceptibile dispăruseră. Se aşează pe vine, înfuriat de comportarea nemiloasă a furtunii.

Trase fermoarul clapei, lăsând afară îngrozitoarea tragedie; dar de îndată ce făcu acest lucru, mintea lui, care lâncezise toată ziua, deveni brusc lucidă, trecând în revistă alternativele. Distanțele până la cea mai apropiată şosea, până la cel mai apropiat oraş şi până la radio-emițătorul din popasul principal - toate se transformară rapid în calcule pentru lupta cu timpul. Şi-ar putea face nişte schiuri? Popasul principal o fi vizibil în zăpadă? Drumul pentru transportul buştenilor, care nu mai fusese folosit de trei ani, ar putea fi totuşi folosit? I-ar trebui mai mult de două zile?

Într-o clipă îşi dădu seama că nu se putea aştepta la nici un ajutor din afară. Trebuia să se bazeze numai pe el însuşi.

Locul accidentului marca mijlocul curbei de la capătul versantului, chiar sub Pintenul Vechiului Castel. Poate la vreo şase kilometri. Avionul intrase chiar în şirul de copaci din zona aceea, ceea ce însemna că se afla la vreo două sute de metri deasupra lui. Îi va trebui ceva timp să ajungă până acolo prin zăpadă, dar nu era imposibil.

Verificarea hărților la lumina lanternei îi confirmă presupunerile. Revenirea la locul de popas principal sau coborârea erau soluții mai mult proaste decât inutile. Pe oricare din căi, s-ar fi deplasat greu în întuneric şi ar fi putut greşi sensul drumului pentru transportul buştenilor, sfârşind exact în valea care nu trebuia.

- Asta simplifică lucrurile, decise el. Acum, ce să iau?

Locul de popas C nu era atât de bine dotat precum cel principal, dar în fiecare lună studenții voluntari urcaseră cutiile cu provizii şi le coborâseră pe cele cu gunoi.

Tocmai trecuse prin popasul B cu o zi în urmă, deci, teoretic, acolo trebuiau să se afle provizii pentru o lună. De fapt, estimarea aceasta era puțin greşită. Copiii se zăpăciseră şi lăsaseră la popasul C o ladă cu conserve de ton în plus, în loc de una cu combustibil.

Vremea ridica alte probleme. Ca să pornească mai repede, ar fi trebuit să ia trusa medicală, un cort, ceva alimente şi să plece. Dacă vor mai veni câteva rafale de furtună, ceea ce era foarte probabil, nu s-ar mai fi putut întoarce să mai ia şi altceva. Cel mai bine era să fie pregătit pentru orice eventualitate, astfel încât să facă un singur drum.

Aşa că luă totul.

Strângând cortul, care avea o podea din prelată tratată, îl puse deoparte. Încărcă sacul la capacitate maximă, apoi puse ce i mai rămăsese în cutiile pentru rachete militare, ce reprezentau principalul mijloc de transport în tabără. Aşezate în lăzi şi stivuite câte două, se potriveau perfect peste cortul pliat şi împachetat. Lăsând în afară colțurile şi trecând părțile laterale peste cutii, obținu un pachet de aproape un metru optzeci lungime şi un metru douăzeci lățime, legat cu frânghiile cortului.

Trecu vreo cincisprezece metri de coardă de alpinism prin cârligele din colțuri, obținând un fel de sanie, la care se putea înhăma. Terminând pregătirile, se sculă, trecu harnaşamentul din frânghie peste piept şi porni la drum.

Furtuna încetase complet după câteva minute de la prăbuşirea avionului, dar ninsoarea reîncepuse. Nu văzuse nimic din locul accidentului, cât timp împachetase şi nici acum nu vedea. Prima parte a drumului îl ținea ascuns după o culme a versantului, aşa că, orice s-ar fi întâmplat acolo sus, el n-ar fi putut şti. Doar dacă nu s-ar fi auzit zgomot.

Era bine echipat, astfel încât să poată înfrunta frigul. Înfofolit într-o haină groasă de iarnă, cu două perechi de şosete, mănuşi şi glugă se simțea asigurat contra orice, exceptând o avalanşă. Căra după el şi adăpostul pentru cazuri de urgență, dacă lucrurile s-ar fi agravat intolerabil. În curând, vântul aproape că se linişti complet, iar fulgii ele zăpadă cădeau acum lent, dar constant. Îi era mai uşor acum să înainteze, decât atunci când vântul bătea din față, iar zăpada reflecta destulă lumină din jur, astfel că nu era necesar să folosească lanterna.

Mai prost era cu greutatea şi cu urcuşul. Reuşise să încarce sacul cu aproape treizeci de kilograme, iar cutiile cu rachete militare aveau cam patruzeci de kilograme. Chiar şi trăgându-le pe zăpadă, era un efort; târându-se prin neaua afânată care îi venea când până la genunchi, când până la talie, fiecare metru cu care avansa îl plătea din greu. Se hotărâse să împartă urcuşul în etape; mergea în sus până de abia mai putea respira, apoi se deplasa în dreapta, menținându-se la acelaşi nivel, timp de cincisprezece minute. Se odihnea câteva minute, mesteca nişte caise uscate, apoi reîncepea să urce.

Gândurile i se îndepărtaseră de la tragedie. Revăzu în minte zădărnicia explorărilor lui din acest sezon. Nici măcar un indiciu, nimic care să justifice extinderea săpăturilor în primăvară. Nu-şi putea susține poziția. Probabil va rămâne fără slujbă la sfârşitul anului universitar.

Cizmele începuseră să-l strângă, zăpada care se topea umezea şireturile.

Dacă s-ar fi dus la Kansu, aşa cum planificase, se gândi el, cizmele i-ar fi crăpat de căldură. Dacă nu s-ar fi anulat călătoria în ultimul minut, din cauza politicii chineze, lăsându-l să se zbată pentru alt proiect de arheologie chineză, care să justifice finanțarea... Dacă...

Aşa că, se terminase cu cariera lui. Ar fi putut la fel de bine să tragă după el o încărcătură de conserve de ton pe munții din Columbia Britanică.

O clipă, doar o clipă, îşi dădu seama că, dacă îşi rupea un picior în această excursie, rana s-ar fi agravat şi pentru el ar fi fost mai bine să rămână în cort, decât să plece, căci ar fi putut chiar muri acolo sus. Alungă acest gând.

Frânghia nu părea să stea fixă peste pieptul lui; aluneca de-a lungul traheei, când o trecea peste un umăr şi peste celălalt braț, sau cădea brusc până la talie, când o trecea peste ambele brațe. Chingile sacului îi apăsau umerii la fiecare pas, trăgându-l înapoi în urmele pe care le lăsase în zăpadă. Puse din nou peste umăr, făceau ca clavicula să-i pulseze dureros, în timp ce o altă durere îşi făcea simțită prezența în capul femurului, ce pocnea la răstimpuri atât de tare, încât lui i se părea că aude un ecou din zăpadă. Schimba mereu poziția frânghiei.

Drumul începu să fie presărat de bolovani destul de mari ca să se vadă din troiene, cei mai mulți având pete de zăpadă în vârf. Păreau unii dintre studenții lui, cu tunsori extravagante. Trebuia să-şi croiască drum printre ei, ceea ce-i încetinea ritmul, întrerupând avântul săniei.

Începu să vorbească cu sine însuşi, după ce bolovanii se mai răriseră pe drum, spunând orice lucru prostesc care-i trecea prin minte, pentru a se îmbărbăta. Reveni la scopul deplasării lui, doar pentru a-şi păstra încrederea că va reuşi; îşi imagină o serie de alternative privind acțiunile sale când va ajunge acolo. Repetă în minte toate indicațiile de prim-ajutor pe care şi le amintea, apoi trecu în revistă cazurile medicale pe care le cunoştea, sau pe care credea că le cunoştea, inclusiv tratamentele pentru lepră şi beri-beri.

Din când în când îşi permitea să recunoască faptul că toate vor fi inutile, practic vorbind.

În adâncul inimii avea sentimentul că va găsi oameni pentru care nu mai era nimic de făcut. Va aprinde un foc de semnalizare.

Totuşi, va fi bine. Va fi făcut un efort eroic. Având în vedere o încercare mai veche.

În viața lui existau câteva lucruri cu care se mândrea, dar regretele îi umbriseră întotdeauna succesele. Chiar şi acum, înotând prin zăpadă, evitând obstacole, realiză că revedea din nou lista de ocazii ratate. Oportunități pe care nu le valorificase. Şanse pe care le ocolise. De atâtea ori, cu un mic efort în plus, doar cu ceva mai multă hotărâre, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Dar de data aceasta nu se mai întâmpla la fel. Nu-şi va încărca propria conştiință cu moartea celor din avion, pentru tot restul vieții; nu se va trezi noaptea, ani în şir de acum înainte, întrebându-se dacă vor fi fost supraviețuitori şi dacă cortul şi cutiile de conserve de ton i-ar fi salvat.

Pornise deja.

* * *

Reuşise să treacă de copaci după ora unu noaptea.

Liziera de pe această parte a muntelui avea legătură mai mult cu acțiunile de drenare şi de împiedicare a rostogolirii stâncilor, decât cu altitudinea. Copăceii din ce în ce mai mici, specifici tundrei, fuseseră înlocuiți cu arbori tineri, de cel mult zece metri înălțime, ce constituiau şiruri neregulate în combinația de grohotiş şi pajişti care urca până la baza pintenului de stâncă, sfârşind în bolovani.

O dată ieşit dintre copaci, lucrurile au mers mult mai repede. Reuşea să tragă în mod constant cortul-sanie, care se afunda în zăpadă atât cât era necesar pentru a nu mai aluneca înapoi pe pantă.

Stratul de zăpadă era mai subțire aici, dar o ridicătură de pământ continua să-i ascundă vederii locul impactului.

Trăgea mai uşor sacul, dar era o uşurință perversă, care îl făcea să se prăbuşească, să cedeze. Picioarele îi tremurau din cauza efortului şi el se

apleca şi mai mult în față, sperând ca muşchi, coapselor să-l ajute. În timp ce arunca priviri spre dreapta, la răstimpuri, pentru ca vederea copacilor să-i ridice moralul.

Se târa de câteva minute prin zăpadă, cu capul în jos, când un zgomot ciudat trecu prin straturile de glugi ce-i acopereau urechile. Oprindu-se, privi în jur şi văzu fragmente din avionul prăbuşit şi corpuri de copii împrăştiate prin zăpadă.

* * *

Stătea acolo, copleşit, uitând de propria epuizare şi de răsuflarea-i întretăiată. Reuşise. În fața lui se vedeau lumini şi supraviețuitori.

Lăsând jos harnaşamentul şi aprinzând lanterna, se îndreptă spre luminile concentrate într-una din secțiunile epavei. Depăşise două sau trei corpuri, când cineva observă lumina lanternei lui şi coborî să-l întâmpine.

Îşi dădu seama că toți erau copii. De fapt, nu chiar copii şi nu de pe această planetă - dar nu vroia să se gândească la asta chiar acum.

— Salut! spuse el nu foarte tare, pentru că sunetele se auzeau bine în aerul rece şi liniştit; şi pentru că acolo erau nişte morți. Cum aş putea să vă ajut?

Micuța persoană, cu forma-i ciudată ascunsă sub o uniformă cu glugă, se opri la câțiva metri distanță şi rosti ceva de genul:

— Silahm.

Arabă? Ebraică?

— Eu vorbesc numai engleza, se scuză el. Engleza.

Nu considera că tibetana şi dialectul newari pe care le ştia la nivel de conversație meritau menționate în condițiile date.

Supraviețuitorul mormăi ceva în glugă, ca şi cum ar fi folosit un radio şi flutură o mânecă, indicându-i să urce până la sfârâ măturі. Aprobând din cap, porni în direcția respectivă.

Încă doi supraviețuitori coborau spre ei, arătând în mod clar că sufereau din cauza zăpezii. Dacă n-ar fi fost atât de obosit şi împovărat de sac, şi-ar fi lăsat cu uşurință în urmă ghidul.

Unul dintre cei doi care se apropiau, a cărui uniformă părea verde închis în luminile ce clipeau, vorbi primul.

— Vorbiți engleza, nu-i aşa?

Avea un accent pe care nu-l putea localiza cu precizie.

— Da. Am venit să vă ajut.

Micuțul îl măsură o dată cu privirea rapid, din cap până-n picioare, ca un sergent la o inspecție, apoi ridică din umeri, resemnat.

— Într-adevăr, avem o mare problemă aici, spuse el, întorcându-se pentru a-l conduce spre lumini. Aveți vreo sursă de căldură?

— Doar un primus şi două lămpi Coleman, dacă vor fi de folos. Nu prea am combustibil, dar va ajunge pentru aproape o zi.

Călăuza, căci aşa se hotărâse să-l numească, îi aruncă o privire peste umăr. Trăsăturile lui de extraterestru aveau o expresie indescriptibilă, aproape înfricoşătoare.

— Noi nu putem trăi în frig, spuse. Toate aparatele noastre de încălzire sunt alimentate de la condensatori electrici. Aceştia au fost atinşi de fulgere.

Ochii şi inima i se umplură, ştiind că venise la locul potrivit în momentul cel mai important.

Luminile izvorau dintr-o secțiune a epavei care părea a fi o cabină pentru pasageri. Pereții despărțitori, lungi de aproape trei metri, erau deformați, dar încă se mai țineau la capete. O improvizație de baracă. Cincisprezece supraviețuitori se înghesuiau înăuntru, unii evident în stare proastă. Câțiva ochi se întoarseră spre noul sosit, pe când el se înclinase neîndemânatic să intre pe „uşă”, dar cei mai mulți priveau în gol, şocați sau disperați.

— Să începem cu căldura, spuse el.

Îi făcură loc să-şi lase jos rucsacul şi observară în tăcere ritualul asamblării lămpii şi al aprinderii focului. Se simțea puțin ca un magician, sau ca un preot. „Priviți-mă. V-am adus focul.”

Lampa se aprinse din prima încercare. O reglă până când flăcările căpătară culoarea albastră, apoi aşeză sita de încălzire. Privitorii aprobară într-un glas.

Retrăgându-se de lângă lampă pentru a le face loc, observă că toți supraviețuitorii se strânseră instantaneu în jurul ei. Nu ca nişte primitivi, totuşi. Cei mai puțin îmbrăcați stăteau cel mai aproape, iar răniții fuseseră aduşi lângă ei.

Unii se întoarseră spre el şi-i strânseră mâna.

Aşezându-se lângă un perete despărțitor mai îndepărtat, care părea neobişnuit de flexibil, îi privea încălzindu-se. Cei care puteau sta în picioare aveau o poziție stranie, ca nişte scrimeuri în gardă. Haină Verde veni şi se aşeză lângă el.

— Pe haina dv. scrie „Lambert” deasupra buzunarului. Acesta vă este numele?

— Da. Tim Lambert.

— Mulțumesc, Lambert. Eu mă numesc Ontush.

Tim îl salută scurt.

— Pari foarte obosit, Lambert. Vii de departe?

— Am văzut accidentul.

Îi explică de ce nu putuse aduce mai multe ajutoare. Ontush păru nefericit la posibilitatea ca furtuna să dureze câteva zile.

Încă trei se apropiată, vorbind cu Ontush în limba lor necunoscută. Era surprins cât de refăcuți arătau deja, apoi îşi aminti de propria-i transformare din după-amiaza aceea.

— Am început ziua asta în pantaloni scurți! râse el.

— Poftim, Lambert?

— Scuză-mă. Nimic… Ce facem acum?

— Trebuie să încercăm să-i aducem pe ceilalți la căldură. Nu vor mai rezista mult în frig.

— De ce nu mi-ai spus?

Ideea că mai existau şi alți supraviețuitori era un reproş dureros şi el se rostogoli pe genunchi într-o singură mişcare. Trăgându-şi mănuşile şi glugile, îi urmă pe cei patru în noapte.

După numai câteva minute îşi dădu seama de adevărata problemă. Patru ființe din acestea abia puteau mişca o singură victimă. Aceasta însemna ore întregi de efort. În tot acel timp după prăbuşire, putuseră fi salvați doar doisprezece supraviețuitori.

Pe de altă parte, el îi putea căra ca pe copii, ceea ce şi începu să facă. Cântăreau între zece şi cincisprezece kilograme. Ontush îi indică pe cei care puteau fi salvați, iar el îi cără în baracă.

— O s-aduc cortul! strigă Tim după câteva drumuri, îndreptându-se spre poalele culmei.

— Lambert! Pleci?

Era unul dintre cei al căror nume nu-l ştia.

— Nu. Aduc nişte lucruri de jos.

Micuțul îl urmă cum putea mai bine, dar deja se încurcase în harnaşament şi-l trăsese pe jumătate înapoi, înainte ca ei să se întâlnească. Numele lui era Hix şi pe când mergeau împreună îi arătă alte victime din apropiere. Le luă şi le puse pe sanie. Nu dădeau nici un semn de viață, iar una era în mod evident moartă.

Hix se scuză pentru lipsa lor de forță.

— Noi nu prea putem mişca lucruri.

Doisprezece dintre ei, lucrând împreună, au putut curăța zăpada ca să aşeze cortul, în timp ce el dezlega cutiile de rachete şi le stivuia pe o latură. În mod evident, căldura făcea minuni; treizeci sau chiar mai mulți dintre ei se ridicaseră sau începeau să-şi revină. Mulți dintre cei pe care îi cărase înăuntru, fiind încredințat că erau doar corpuri neînsuflețite, şedeau acum în jurul lămpii, conştienți şi atenți în jur.

După ce instală cortul şi agăță un felinar în interior, găsi şi micul cort octogonal folosit uneori pentru vizitatori şi-l montă şi pe acesta. Puse înăuntru două lămpi pentru instalatori, aşezate într-un tomberon, pentru că primusul ar fi însemnat risipă de combustibil într-un spațiu atât de îngust.

Le mai explică şi calitățile de izolator ale zăpezii, iar Ontush a pus

câteva echipe să ridice nămeți în jurul adăposturilor, în timp ce Tim revenise la munca de aducere în interior a corpurilor. La cel de al treilea drum, îşi aminti de paraşută.

Paraşutele sunt nişte lucruri minunate, mai ales la sol. Agățate într-un copac şi întinse sunt ca nişte corturi uriaşe. Scoase una şi o deplie peste baracă. Astupă deschizăturile din zona deteriorată a epavei; mai rămăsese încă destul material, pe care îl întinse în față cu încă vreo cinci metri. Supraviețuitorii realizară nişte tije telescopice care au putut fi folosite foarte bine ca stâlpi de susținere a părții întinse din materialul paraşutei.

Aruncă câteva lopeți de zăpadă peste material pentru a-l fixa pe sol, apoi privi în jur. Era în zori, sau cel puțin părea că se apropie dimineața. Scoțându-şi o mănuşă, descoperi că trecuse de ora nouă, totuşi luminozitatea era slabă din cauza norilor întunecați. Încă mai ningea uşor, câte o adiere de vânt mai învolbura din când în când neaua. Vizibilitatea nu era suficientă pentru ca cineva să-i poată găsi.

În preajma lui zăcea o mulțime de victime, iar vederea lor în clarobscur îi reamintea de grămezile de morți de la Buchenwald. Atunci îi veni o altă idee. Cutiile în care fuseseră paraşuta şi lampa erau goale, aşa că le aşeză spate în spate şi ataşă frânghia de mânere. Obținu o sanie robustă, cu spațiu suficient pentru cel puțin patru persoane.

Trecu mai mult de o oră până când reuşiră să strângă toate corpurile din zăpadă. Nu avea nici o idee câți muriseră şi câți erau în viață, iar priveliştea era înspăimântătoare în semiîntuneric. Totuşi îşi păstră cumpătul, ajutat de echipele de supraviețuitori ce foloseau nişte aparate necunoscute pentru a localiza victimele îngropate sub zăpadă sau ascunse sub sfărâmături.

Nava se prăbuşise într-un mod ciudat. Era lovită pe toate părțile, dar solul nu era brăzdat în jur. De asemenea, nu se vedeau corpuri ciopârțite, ca în imaginile cu prăbuşiri pe care îşi amintea că le văzuse înainte. Era un aparat uşor, care aterizase în mod fericit.

După formă, bănui că în loc de un singur fuzelaj uriaş, nava avusese un fascicul de cilindri paraleli, înconjurați de o manta subțire.

* * *

Un braț micuț îl trase de mânecă. Ațipise în echipamentul de lucru, în picioare. Erau aproape de capătul superior al zonei de grohotiş. Micuțul tovarăş gesticula într- un mod complicat, din care deduse că în sanie se afla ultimul corp pe care-l mai aveau de cărat. Se oferi să-l ducă şi pe el în sanie şi porni spre adăposturi.

Ontush stătea în fața deschizăturii lăsate după întinderea paraşutei, într-un fel care părea să sugereze concentrarea.

— Vino, Lambert. Trebuie să te odihneşti.

Se contraziseră puțin pe această temă, dar în cortul mic fusese eliberat spațiu pentru sacul lui de dormit. Smulse promisiunea că-l vor trezi după trei ore. Abia intrase în cort, când se târî din nou afară pentru a se

asigura că ei puteau realimenta primusul, dar făcuseră deja acest lucru, singuri, de două ori şi înțeleseseră cum funcționează lămpile de instalator.

— Te-am urmărit cum ai procedat, Lambert.

Eliberat de funcțiile sale, se întoarse să se culce.

Abia atinse perna, când îşi aminti de mâncare. Scoțând capul pe uşa cortului, spre uimirea celorlalți trei ocupanți, strigă către Hix:

— Aşteaptă! Am adus şi mâncare pentru voi!

— Mâncare organică? întrebă Hix. Mâncare pentru cei ca tine?

— Mâncare din cea care se ia în excursii.

— Mulțumim, dar noi nu putem mânca aşa ceva.

Se străduise atâta să care aproape cincizeci de kilograme de conserve de ton…

Au avut înțelepciunea să-l lase să doarmă mai mult. L-au trezit spre sfârşitul după-amiezei, i-au dat de mâncare, i-au făcut cafea şi au convocat o adunare. Şase dintre ei s-au aliniat în micul cort pentru trei persoane, alături de binefăcătorul lor. Se străduiau din greu să nu arate ce cafea proastă făcuseră.

— Lambert, începu cel al cărui nume se termina în „ush”. Sunt câteva probleme.

Şi chiar erau destule.

I le-au prezentat în ordine. Dacă ei vor cere ajutor, acesta va veni după aproape un an. Pierduseră mai mult de treizeci dintre ei, inclusiv toți specialiştii în supraviețuire pe Pământ. În anumite locuri se aflau provizii pentru ei, dar cel mai apropiat era la mii de kilometri depărtare. Ar fi putut construi o navă din rămăşițele epavei, însă soluția n-ar fi fost aplicabilă în condițiile date.

Îl uimi ideea că ei ar fi putut face o navă din sfărâmăturile celei prăbuşite, pentru că lui nu i se părea că rămăseseră prea multe părți întregi. Îi veniră în minte imagini din *Zborul lui Phoenix,* dar avionul acela aterizase aproape intact. Ei îi explicară că astfel de structuri pot fi generate din materiile prime printr-un proces care semăna cumva cu o cristalizare însoțită de o creştere. Totuşi, soluția nu era aplicabilă, deoarece le lipsea energia. Toți condensatorii fuseseră epuizați.

Problema clasică în cazul unor astfel de accidente: o mulțime de componente risipite în jur şi lipsa ingredientelor cheie, care să le facă utile.

El le-a făcut două oferte. Putea coborî la poalele muntelui, pe jos sau schiind, unde să ceară ajutor; sau putea încerca să coboare tot grupul de pe culme. Apoi ei vor putea căuta, cumva, o bază de unde să se aprovizioneze.

Expresia de pe fețele lor, nu contează cât de extraterestre, îi arătă clar că nu putea fi vorba de un ajutor din exterior. Într-adevăr, i-au explicat, „aveau instrucțiuni să nu se expună unor investigații”. El intui că sinuciderea era alternativa pe care o aveau în minte.

Frigul îl pătrunsese până la os. Oare ei aveau de gând să-i ceară să asiste la rugul lor funerar, după toată munca pe care o depusese pentru a-i salva? De aceea strânseseră cu grijă toate corpurile?

Se hotărâră să clarifice alternativa construirii unei nave.

— Cât va dura şi de care parte din rămăşiţele epavei aveţi nevoie?

Îşi imagină înfiinţarea unui atelier undeva în vale şi trimiterea unor prieteni după provizii. Va fi complicat, iar gândurile îi erau încă confuze din cauza nesomnului.

— Pentru navă avem nevoie doar de două zile, Lambert. Iar jumătate din ce a mai rămas din navă va fi suficient. Problema este căldura. Lămpile tale ne dau destulă hrană, dar noi nu avem nimic...

— Hrană? întrebă.

Crezuse că bucăţelele cu aspect de cuarţ stratificat erau alimentele lor. La urma urmei, le înghiţeau.

— Da, Lambert, explică Ontush. Poate cuvântul „hrană" te induce în eroare. Aşa cum plantele voastre absorb lumină pentru a trăi, noi absorbim căldură. Energie din spectrul inferior. Înghiţim anumite minerale, dar le metabolizăm prin chimie endotermă, nu exotermă, aşa cum faceţi voi.

Din ceea ce-şi mai amintea vag din biologie, un astfel de lucru nu putea fi posibil. Cum rămânea cu a doua lege a termodinamicii? Dar nu era nici momentul, nici locul pentru lecţii de ştiinţă.

Văzându-l tăcând încurcat, un altul din consiliu interveni, ca pentru a da o explicaţie suplimentară unui student prea încet la minte.

— Planetă fierbinte, Lambert. Atmosferă groasă. Fără lumină solară.

Corect. Ar fi putut avea sens existenţa unei forme de viaţă care îşi putea menţine temperatura corpului mai scăzută decât cea a mediului şi care poate folosi surplusul de energie din jur în beneficiul propriu. Gândurile i s-au întors însă repede la condiţia lor precară. Endoterme în zăpadă. Asta nu era bine deloc.

Îi întrebă ce părţi din epavă puteau fi arse.

— Nici una, Lambert. Nu avem nimic care să ardă în oxigen.

O proiectare bună, dar care acum nu ajuta. Aceasta explica de ce nava nu explodase.

— De câtă căldură aveţi nevoie?

Ar fi putut încerca să ajungă până la locul principal de popas şi să mai aducă gaz.

— De foarte multă. De cincizeci de ori mai multă decât ai adus. Pe frigul acesta, poate de o sută de ori mai multă, sau chiar de două sute de ori. Şi cel puţin 30° C constant.

Nu suna prea rău.

— Pentru ce suprafaţă?

— Oh, la fel de mare ca şi pentru celălalt cort. Majoritatea modulelor au cam doi metri şi jumătate lungime.

O soluție evidentă îi străbătu deodată creierul obosii.

— Domnilor, ați oprit lângă o pădure. Aveți tot combustibilul care vă trebuie.

Clătinară din cap.

— Nu, Lambert. Ne este strict interzis să ucidem forme de viață de pe această planetă.

Îşi dădu seama că vorbeau cu toată convingerea.

Iar puțin mai târziu, realiză că, probabil, aceeaşi lege îl proteja şi pe el. Nu avusese timp să se întrebe ce intenții aveau în privința lui.

În momentul acela, singurul lui gând era să-şi pună în aplicare planul de acțiune.

— Ei bine, prieteni, poate că *voi* nu puteți face asta. Dar *eu* pot, în mod sigur.

*** * ***

Scoase toporul din apărătoare şi despacheta ferăstrăul, coborî spre poalele culmei şi începu să taie lemne de foc.

Îi plăceau copacii. Dacă munca ar fi fost bine răsplătită, ar fi fost încântat să planteze şi să îngrijească copaci. Dar ar fi doborât un arbore într-un minut, dacă astfel ar fi salvat o ființă rațională. Aceasta era una dintre ideile lui fixe.

Lăsând primul şir de copaci, pentru a împiedica alunecările de teren, începu să taie copăceii. Toți erau pini şi brazi, aşa încât chiar şi lemnul verde avea să ardă fără probleme. Nu era timp de căutat copaci uscați prin stratul de zăpadă gros de o jumătate de metru. Acel singur şir de copaci lăsat neatins avea să fie unica lui concesie făcută ecolcgiei. În rest, va tăia toți arborii ce-i vor ieşi în cale.

Dobora câte patru sau cinci puieți o dată, apoi îi târa în sus pe pantă, într-un singur mănunchi. Aşează mănunchiurile pe trei laturi ale unui pătrat, fiecare latură având o lungime de aproximativ cinci metri. Când lemnele strânse au părut suficiente pentru foc, şi-a îndreptat atenția spre rămăşițele navei.

Epava nu părea să cântărească mult, comparabil în greutate cu un avion din plastilină. A putut s-o tragă aproape în întregime până în zona de lucru, în scurt timp, iar micuții nu adus bucățile mărunte, folosindu-se de cărările pe care el le făcuse deja prin zăpadă.

După ce a ridicat o grămadă destul de mare de material lemnos, a scos fragmentele mari de fuzelaj şi le-a aşezat vertical în zăpadă, dincolo de grămada de lemne, pentru a le ține departe de flăcări şi pentru a reflecta căldura.

Ontush îi făcu semn că erau gata să înceapă, aşa că aprinse un

chibrit peste surcelele uscate. Focul izbucni repede, iar mirosul de răşinoase îi reaminti plăcutele focuri de tabără, cabanele confortabile şi picnicurile. Se linişti puțin şi, după încordarea din coşul pieptului, îşi dădu seama cât de disperat se simțise toată ziua. Nu mai respirase normal o bună bucată de vreme. De teamă.

Cum focul se întețea, începu să se gândească la evoluția vremii. Dacă se însenina, focul putea fi recepționat ca un semnal, indiferent dacă ei doreau sau nu. Îi reveni sentimentul de teamă, dar realiză că nu aveau altă alternativă.

Toți cei înzdrăveniți s-au întors la lucru. Se hotărâse să nu se mai încălzească cele două corturi, iar baraca să rămână ca infirmerie. Cum frigul nu mai era atât de puternic, supraviețuitorii puteau lucra în condițiile date de focul întețit ca un iad. El nu putea să stea în interiorul şi nici măcar în apropierea pătratului de flăcări, dar lor părea să le placă.

Procesul de reconstrucție era, fără îndoială, fascinant. Folosind o scrie de unelte care, de asemenea, păreau că se alimentau cu energie din căldură, ei dezmembrară rapid epava şi puseră piesele în câteva tuburi mici, cu aspect ceramic. Apoi, cu o iuțeală de iluzionist, începură să ridice cadrul unui fuzelaj, aproape în tot atât timp cât necesita dezlegarea unei bărci de salvare în caz de urgență.

N-a stat însă prea mult să privească. Se grăbi să mai aducă fragmente din epavă, care să fie topite, şi lemne pentru foc. Doborî câțiva copaci mai mari, cu diametrul tulpinilor de circa douăzeci-douăzeci şi cinci de centimetri. Şiruri de supraviețuitori, ca nişte furnici, îndepărtau ramurile mai mici pe care le tăia. Releteză cu ferăstrăul trunchiurile în butuci de doi metri şi jumătate şi-i căra singur până la foc.

Ceilalți preluau treptat tot mai mult din sarcinile lui, totuşi, el trebuia să pună fiecare bucată de lemn pe foc, personal. Presupuse că lor le făcea bine apropierea de flacără.

Trebuie să fi făcut vreo vrajă în cala navei, pentru că apărură deodată cu un cărucior motorizat cu care au transportat restul de epavă până la foc. Au înălțat şi două macarale, în vederea asamblării cadrelor terminate. După puțin timp, au trimis căruciorul jos, ca să ajute la transportul buştenilor, iar lucrurile au început să se desfăşoare mult mai repede. Imaginea căruciorului care tăia poteci prin zăpadă îi luă povara de pe suflet. Putem termina, se gândi el, înainte ca vremea să se strice din nou.

* * *

Toată noaptea a tăiat lemne. Tăierea lemnelor este întotdeauna o terapie bună pentru cei ce visează toată ziua sau pentru cei care vor să facă exerciții de gimnastică. În ciuda oboselii şi a îngrijorării, probabil că aceasta era cea mai fericită noapte din viața lui. La urma urmei, salva vieți şi construia o navă spațială. O navă care se ridica, chiar sub ochii lui obosiți.

Pe când tăia lemne, avu puțin răgaz să se gândească la propria situație. Mai erau şi alți colegi şi alte posturi de profesori în lume. Nu va muri de foame. Iar el prefera munca în aer liber decât să predea în sălile de

clasă, aşa că, dacă va trebui să renunțe la postul actual, va merge altundeva să facă săpături. Va fi mereu nevoie de profesionişti în toate săpăturile arheologice. Poate era chiar mai bine că se întâmplase astfel.

Revino-ți, îşi spuse singur, simțind usturimea băşicilor din palme. Ar fi putut să fie şi mai rău.

Cărând lemne şi resturi de navă cu căruciorul, au putut să extindă focul în patru pătrate deschise, având o latură comună. El trebuia să se deplaseze destul de repede în interiorul şi în exteriorul fiecărui pătrat, pentru a alimenta focurile, căci omuleții nu se puteau apropia foarte mult de căldură.

Când cerul începuse să devină cenuşiu, vestind o nouă zi, era complet epuizat. Mâncă atât cât putea înghiți, apoi se retrase în cortul unde era sacul lui de dormit, să se odihnească.

* * *

Nu s-a trezit până la ora cinci seara. Scoțând capul prin deschizătura cortului, observă că vremea se schimbase. O ceață deasă înghițise vârful muntelui, iar ninsoarea se oprise complet.

Lemnele arseseră până la cenuşă şi toată activitatea se oprise. Câteva ființe se înghesuiau lângă tăciunii rămaşi aprinşi, iar altele păreau să se fi retras în adăposturi. Nava căpătase formă, patru cilindri alcătuiau corpul care în mod clar depăşea treizeci de metri lungime. Monturile aripilor se vedeau ieşind din scheletul vehiculului.

Târându-se afară din cort, se plimbă puțin în jurul monstrului ciudat, hotărându-se să nu se ducă înăuntru.

Un omuleț al cărui nume se termina în „ush” îl aştepta să-şi termine inspecția.

— Suntem aproape gata pentru a utiliza energia internă. Apoi nu vom mai folosi lampa ta. Lambert.

— Trebuia să mă fi trezit înainte ca focurile…

— Nu, Lambert. Şi noi aveam nevoie să ne odihnim. Nu oricine poate menține ritmul tău.

Ar fi putut jura că micuțul îşi râdea de el.

— Nava pare deja destul de mare.

— Oh, da. Am devansat planificarea. N-am ştiut că putem avea atâta căldură.

La micul dejun mâncă un amestec din mai multe ingrediente, ton şi apă tonică. I-au făcut mai multă cafea, puțin mai bună decât versiunile precedente. Sau poate doar se obişnuise el. O bău, apoi se îndreptă spre copaci.

Tocmai scosese toporul dintr-un buştean, când o mişcare agitată îi atrase atenția spre vârful culmii. Doi omuleți se lansaseră cu căruciorul în josul pantei şi strigau ceva. Când au ajuns mai aproape de el, realiză că

încercau să îi rostească numele, Lambert, dar sunetele lor nu erau deloc în engleză.

Făcuseră o unealtă pentru el. Incapabili să vorbească şi nevrând să folosească pentru demonstraţie un copac, reuşiră totuşi să-i comunice prin gesturi că era un fel de ferăstrău sonic. Tăia cu uşurinţă lemn cu grosimea de aproape cinci centimetri în cinci secunde.

Se alimenta de la o mică baterie, a cărei putere se dubla când era folosit. El rămase încântat, la fel şi omuleţii. Toată lumea era mulţumită.

Nu avea nici o idee asupra preţului moral pe care ei trebuiseră să-l plătească pentru acest gest.

Ferăstrăul îi uşura mult munca, ceea ce era bine. N-ar mai fi putut continua mult timp ca până atunci. Îl cuprinsese o răceală, muşchii îl dureau, iar ceva începuse să-l înţepe în gamba stângă. Încheieturile mâinilor îi înţepeniseră şi, deşi purtase mănuşi, ambele palme aveau tăieturi.

Cu ajutorul ferăstrăului însă, era extrem de uşor să taie lemne pentru foc. Deşi se simţea slăbit, reuşi să alimenteze şase pătrate de foc într-o oră şi jumătate şi să aşeze deoparte lemne de rezervă. Atunci l-au rugat să se oprească, era suficient.

Pentru prima oară după trei zile putea să ia o pauză şi să converseze. Ontush coborî o vreme lângă lemne, se aşeză pe un buştean şi-l privi.

— Deci, Lambert, spuse el. Ce făceai aici pe vârful muntelui?

Aşa că-i povesti lui Ontush despre istoria chineză a „Cronicilor primăverii şi ale toamnei", despre descrierile din studiile geografice chineze ce datau de prin 2200 î.Hr., despre cum unele descrieri păreau a fi locuri din America de Nord, despre locurile de tabără ale chinezilor, pe care le căuta şi despre cum îşi dedicase cariera găsirii lor.

Îşi încântă tovarăşul cu istorisiri ale călătoriei lui în China şi Tibet, unde vizitase taberele ce datau din acea perioadă şi unde studiase obiceiurile actuale din taberele chineze. Sperase să poată intui cumva încotro să caute.

Îi explică expresia „a căuta acul în carul cu fân".

La rândul lui, Ontush îi povesti că, dacă ar putea face nava lor să zboare din nou, s-ar întoarce acasă, unde mineralele sunt mult mai inteligente decât pe Pământ şi unde existau alte lucruri care aveau mai puţin sens. Se simţea bine însă, auzindu-l pe Ontush povestind toate astea.

* * *

Mai târziu, pe când alimenta focurile, îl întrebă pe Hix ce aveau de gând să facă cu morţii lor.

— S-au dus! spuse el.

Îi puseseră pe foc după ce se culcase el. Hix îi dădu o explicaţie detaliată, care îi depăşea totuşi posibiltăţile de exprimare, asupra corpurilor ce nu ardeau, ci se dizolvau. Ţesuturile lor păreau a fi mai puţin rezistente

decât rămăşiţele omeneşti.

Hix încheie cu observaţia:

— Voi sunteţi o confederaţie de creaturi diferite, trăind ca una singură. Eu sunt o celulă individuală. Interesant, nu?

După câtva timp, el realiză că nu ştia dacă Hix înţelegea, prin ceea ce spusese, celule sau *părţi* ale celulelor, cum sunt mitocondriile, atunci când se referise la „creaturi diferite" şi poate că vrusese să spună că ei toţi aveau un singur tip de celule, mai degrabă decât că sunt o singură celulă mare.

Nu avea să se lămurească niciodată pe deplin.

* * *

Nivelul lor de tehnologie se dovedise a fi remarcabil. Răniţii au fost transportaţi pe navă, baraca a fost demontată. Vreo douăzeci, lucrând cu atenţie, au împachetat paraşuta şi au pus-o la loc în cutie.

Un robot apăru şi începu să strângă toate bucăţelele rămase din navă, punând conservele goale de ton lângă cort, alături de resturi de frânghie, articole de îmbrăcăminte şi toate celelalte mărunţişuri. Cabinele tehnice din interiorul navei începură să funcţioneze, în timp ce afară mai rămăseseră doar două pătrate de foc.

Curând au obţinut şi o prognoză meteo, care promitea să-i menţină departe de ochii iscoditori încă treizeci şi şase de ore.

O vreme, el chiar nu se mai gândise dacă ar putea fi descoperiţi.

Un omuleţ cu numele terminându-se în „ush" remarcă schimbarea dispoziţiei lui.

— Te simţi bine, Lambert? îl întrebă.

— Pe naiba! întrebarea îl făcu să zâmbească. Nu chiar.

Atunci tovarăşul lui intră direct în miezul problemei.

— Te gândeşti ce vei spune prietenilor tăi despre toate acestea? Guvernului tău?

Se aşeză pe una dintre lăzile pentru rachete.

— Ce le voi spune prietenilor mei? întrebă el. Şi guvernului meu?

Omuleţul cu nume terminat în „ush" îşi înclină capul într-o parte şi făcu un gest ciudat.

— Desigur, adevărul. Ce altceva, Lambert? Pentru unii va însemna cunoaştere, pentru alţii ficţiune. Spune-le adevărul.

* * *

Ontush îl trase de-o parte exact înainte ca ei să testeze nava.

— Trebuie să dai un nume navei noastre, Lambert! Este una nouă şi are nevoie de un nume!

Ontush devenea tot mai entuziasmat cu fiecare oră ce trecea, iar Tim se întrista tot mai mult. Promise să se gândească la acest lucru.

Cea mai mare parte a echipajului rămase la sol în timpul testului de zbor. Mai era încă de lucru - focurile mai trebuiau alimentate. Privi nava decolând ca un dirijabil ce dispărea în nori; flăcările focurilor luminau fundalul aidoma unui curcubeu.

Pe când nava se îndepărta, doi roboți dirijați de câțiva supraviețuitori au desfăcut cu grijă cortul, l-au împachetat şi l-au aşezat într-o parte; au transferat sacul de dormit în cortul mare, au strâns, lustruit şi uns toporul şi ferăstrăul de tabără; au pus conservele de ton rămase la loc în ladă şi au curățat peste tot. Au săpat chiar şi o nouă groapă pentru toaletă. Chiar una foarte reuşită. De care ar fi putut fi mândri.

Nava a revenit la sol când curățenia era aproape gata. Se făcea dimineață din nou.

* * *

Au luat micul dejun, împreună. El avea la dispoziție caise şi fulgi de ovăz, precum şi hidoasa, dar familiara, cafea. Ei au servit roci şi au beneficiat de ultimul foc.

Ontush îl întrebă dacă alesese vreun nume. Nu se mai gândise la acest lucru, până în acel moment.

— Vă duce pe toți acasă? întrebă ei.

— Da. Acasă.

— Atunci, să se numească aşa: „Carul-cel-dulce”, spuse el.

Ontush explică pe larg denumirea la radioul său, astfel încât cu toții să audă. Incluse câteva fragmente sonore, ce păreau mai degrabă o interpretare falsă a unui cântecel. Deodată, toți au început să-şi clatine capetele şi să gângurească pe un ton jos.

— Oh, da, îi spuse Ontush. Le place foarte mult.

* * *

Le-au trebuit vreo două ore pentru a demonta schela şi a aranja totul la bord. El petrecu tot acest timp stând pe zăpadă şi privindu-i. Şi strângând mâini. Fiecare a trecut pe la el şi i-a strâns mâna. El încetă să se mai ridice în picioare la fiecare, dar pentru ei acest lucru nu părea să aibă importanță.

Unii trişau şi veneau chiar de două ori.

* * *

După ce ultimii s-au îmbarcat, Hix ieşi din nou, luă ferăstrăul sonic şi-l invită să urce pe navă.

— Adu-ți şi hărțile.

Aşa că a luat cu el şi hărțile. Îl urmă pe Hix pe rampa de urcare până la cilindrul inferior, ținându-şi capul aplecat, apoi trecu prin vreo două spații

interioare. Îl găsiră pe Ontush şi alți câțiva într-un compartiment unde se afla o masă aşezată în mijloc.

Au întins hărțile lui pe masă şi le-au comparat cu o diagramă complet diferită de pe un fel de monitor. În cele din urmă, Ontush îi făcu semn să se aplece şi el asupra mesei. Cu ajutorul unui indicator, conducătorul omuleților făcu un mic semn pe una dintre hărțile dreptunghiulare, arătându-i un loc aflat la aproximativ o sută de kilometri distanță spre nord.

— Aici.

Un alt marcaj, cu vreo douăzeci de kilometri mai aproape.

— Aici.

Alte mesaje.

— Aici, aici, aici, aici. Şi, în sfârşit, aici. Chiar deasupra locului tău de popas, unde se termină defileul, la capătul versantului.

— Aici... ce? întreba el.

— Tabere ale chinezilor. Mergi şi împlineşte-ți cariera.

* * *

Ontush stătea în picioare în spatele lui, pe zăpada bătătorită, asigurându-se că avea tot ce-i trebuia. Doar ei doi erau afară.

Atunci, îl întrebă:

— Spune-mi, Ontush, la urma urmei, de ce vă aflați voi aici sus, pe munte?

Omulețul râse.

— Lambert! Fii calm. Nu avem nevoie de femeile voastre.

Totuşi, nu şi-au luat rămas bun pe acelaşi ton. Era hotărât.

Luând o poziție care probabil pentru ei era sobră, îi ținu un scurt discurs, pe un ton mai scăzut decât înainte.

— Pe vremea când aceste roci abia se formaseră, Lambert, înainte ca oamenii aceştia să ia naştere, a avut loc un mare război, între ființe care acum sunt deja legendare. Acest sistem solar a fost cuprins de război şi timp de câțiva zeci de ani pe suprafața planetei tale a existat o fortăreață. Noi am venit să studiem urmele acesteia, dacă se pot găsi.

După această discuție, el schimbă, în minte, numele navei. Desigur, nu i-a spus şi lui Ontush, dar de atunci nava rămase în amintirea lui cu un alt nume. „Întâlnirea egalului".

* * *

După ce nava a plecat, s-a târât în cort, s-a dezbrăcat până la şort şi s-a uns pe tot corpul cu Ben-Gay. S-a străduit să mănânce o jumătate de conservă de ton, apoi s-a culcat şi a dormit pe săturate.

Între timp, vremea se înseninase; se încălzea, iar zăpada începuse să

se topească. Aşa că îşi strânse tabăra şi, şchiopătând uşor, începu coborârea de pe munte.

[*Originally published in „Terra Incognita", #2, Spring 1997*]